

LIBRIS

We know
books

Evgheni
Vodolazkin

Laur

Roman neistoric

Traducere din rusă și note de
ADRIANA LICIU

HUMANITAS
fiction

Cuprins

Prolegomene	7
Cartea cunoașterii	11
Cartea renunțării	89
Cartea drumului	167
Cartea liniștii	261

Prolegomene

A avut patru nume diferite, pe etape. Ceea ce poate fi considerat un privilegiu, de vreme ce viața omului nu este uniformă. Uneori se întâmplă ca părțile ei să aibă prea puțin în comun. Atât de puțin, încât poate să pară că au fost trăite de oameni diferiți. În asemenea cazuri, n-ai cum să nu te miri că toți acești oameni poartă același nume.

A avut și două porecle. Una dintre ele, Rukinețul, se trăgea de la slobozia Rukina, locul unde venise pe lume. Dar cei mai mulți îl știau cu porecla Vraciul, fiindcă pentru contemporanii lui a fost în primul rând vraci. A fost, este de crezut, mai mult decât atât, pentru că cele înfăptuite de el au ieșit din limitele posibilităților unui vraci.

Se presupune că acest cuvânt, *vraci*, vine de la cuvântul *vrati* (a minți, a spune brașoave) – *zagovarivati* (a descânta, a face farmece). O astfel de înrudire presupune că, în actul tratării, un rol esențial îl avea cuvântul. Cuvântul ca atare, orice însemna el. Cum medicamentele erau puține la număr, cuvântul avea un rol mai important decât acum. Iar de vorbit trebuia vorbit destul de mult.

Vorbeau vracii. Lor le erau cunoscute niște mijloace împotriva suferințelor, dar nu scăpau prilejul să se adreseze direct bolii. Rostind fraze ritmice, lipsite aparent de sens, ei *descântau* boala, convingând-o să părăsească trupul pacientului. Granița dintre vraci și descântător era la vremea aceea relativă.

Vorbeau bolnavii. În lipsa unei tehnici a diagnosticării, ei trebuiau să descrie în detaliu tot ce se petrecea în trupurile lor suferinde. Uneori li se părea că, odată cu vorbele tărgănite, copleșite

de durere, ieșea încet-încet din ei și boala. Doar vracilor le puteau spune despre boala lor cu toate amănuntele, și asta făcea să le fie mai ușor.

Vorbeau rudele bolnavilor. Ele precizau cele spuse de apropiații lor și chiar le corectau, pentru că nu toate bolile le îngăduiau suferinșilor să facă o relatare demnă de încredere despre suferința lor. Rudele își puteau exprima deschis teama că boala era incurabilă și (Evul Mediu nu a fost o epocă sentimentală) se puteau văita că este atât de greu să te ocupi de bolnavi. Și asta făcea să le fie și lor mai ușor.

O particularitate a omului despre care este vorba aici a fost aceea că vorbea foarte puțin. El nu uita vorbele lui Arsenie cel Mare: de multe ori mi-a părut rău de vorbele pe care le-a rostit gura mea, dar de tăcere nu mi-a părut rău niciodată. De cele mai multe ori, el se uita în tăcere la bolnav. Putea să spună doar: trupul tău te va mai sluji. Sau: trupul tău nu te mai poate sluji, pregătește-te să îl părăsești; află că învelișul acesta este nedesăvârșit.

Faima lui era mare. Întreaga lume locuită i-o cunoștea, iar el nu se putea ascunde de ea niciunde. Apariția lui strângea mulțimi de oameni. El îi cuprindea pe cei de față cu privirea, și tăcerea lui se transmitea celor adunați. Mulțimea încremenea. În locul cuvintelor, din sute de guri deschise ieșeau doar niște norișori de abur. El se uita cum se topeau în aerul înghețat. Și se făcea auzit scârțâitul zăpezii de ianuarie sub picioarele lui. Sau foșnetul frunzișului de septembrie. Toți așteptau o minune, și pe fețele celor ce stăteau acolo în picioare se prelingea sudoarea așteptării. Se auzeau căzând pe pământ picurii sărați. Dându-se la o parte, mulțimea îl lăsa să treacă spre acela pentru care venise.

Își punea mâna pe fruntea bolnavului. Sau îi atingea rana. Mulți credeau că atingerea mâinii lui vindecă. Porecla de Rukinețul¹, primită după locul în care se născuse, căpătase astfel încă un înțeles. De la un an la altul, măiestria lui în ale lecuirii tot progresase și, la zenitul vieții, atinsese culmi inaccesibile, pare-se, omului.

1. *Ruka*, în limba rusă, înseamnă „mână“.

Se spunea că poseda elixirul nemuririi. Din vreme în vreme, chiar este exprimată ideea că cel care dăruise vindecare nu putea muri ca toți ceilalți. O astfel de părere se întemeiază pe faptul că, după ce a murit, trupul său nu a arătat urme de descompunere. Zăcând multe zile sub cerul liber, el și-a păstrat vechea înfățișare. Iar după aceea a dispărut, ca și cum cel căruia îi aparținea oboșise să mai zacă. Se ridicase și plecase. Cei ce gândesc astfel uită totuși că, de la facerea lumii, numai doi oameni au părăsit pământul întrupați. Pentru demascarea Antihristului, Dumnezeu l-a luat pe Enoh, iar în carul de foc s-a ridicat la cer Ilie. De vrăciul rus datina nu amintește.

Judecând după puținele spuse ale sale, el nu s-a pregătit să se afle veșnic în trup – măcar că s-a ocupat de trup toată viața. Și nici elixirul nemuririi, cel mai probabil, nu l-a avut. Lucrurile de soiul acesta nu prea corespund celor pe care le știm despre el. Cu alte cuvinte, se poate spune categoric că în prezent el nu este cu noi. Mai este de menționat și faptul că el nu înțelegea întotdeauna ce timp trebuie socotit prezent.

LBRIS

We know
books

Cartea cunoaşterii

A

El a apărut pe lume în satul Rukina, lângă mănăstirea Sfântul Kiril. Asta s-a petrecut la 8 mai 6948 de la Facerea lumii, anul 1440 de la Nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, în ziua pomenirii lui Arsenie cel Mare. Șapte zile după aceea a fost botezat cu numele lui Arsenie. În aceste șapte zile, mama lui nu a mâncat carne, ca să îl pregătească pe nou-născut pentru prima împărtășanie. Patruzeci de zile după naștere, ea nu s-a dus la biserică și a așteptat să i se curețe carnea. Când carnea ei s-a curățat, s-a dus la slujba din zorii zilei. Lăsându-se să cadă la pământ în pridvor, a rămas așa câteva ceasuri și a implorat pentru pruncul ei un singur lucru: viață. Arseni era al treilea copil al ei. Cei născuți înaintea lui nu trecuseră de primul an.

Arseni a trecut. Pe 8 mai 1441, la mănăstirea Sfântul Kiril de Belozersk, familia a făcut o slujbă de mulțumire. Sărutând după slujbă moaștele preacuviosului Kiril, Arseni și părinții lui au plecat acasă, iar Hristofor, bunicul lui, a rămas la mănăstire. În ziua următoare se împlinea cel de-al șaptezecilea an al vieții sale, și el hotărâse să îl întrebe pe starețul Nikandru ce să facă mai departe.

În principiu, a răspuns starețul, nu am ce să-ți spun. Doară: trăiește, prietine, cât mai aproape de cimitir. Ești atâta de lung, că o să fie anevoios să te ducă acolo. Și, în general: trăiește singur.

Așa a spus starețul Nikandru.

Și Hristofor s-a mutat lângă un cimitir din împrejurimi. La ceva depărtare de slobozia Rukina, chiar lângă gardul cimitirului, a găsit o izbă pustie. Stăpânii ei nu supraviețuiseră ultimei moli-me. Erau anii în care casele deveniseră mai mari decât oamenii. În izba făcută temeinic, cu loc berechet, dar fără moștenitori, nu se hotărâse nimeni să se mute. Cu atât mai mult cu cât se afla lângă cimitirul plin de morți de ciumă. Dar Hristofor s-a hotărât.

S-a spus că, încă de pe-atunci, el și-a imaginat absolut clar care avea să fie soarta acestui loc. Că, peșemne, chiar în vremurile acelea îndepărtate, el a știut că pe locul izbei lui avea să se ridice în anul 1495 biserica cimitirului. Biserica a fost ridicată în semn de recunoștință pentru deznodământul fericit al anului 1492, la șapte mii de ani de la Facerea lumii. Și deși așteptatul sfârșit al lumii nu s-a produs în acel an, tizul lui Hristofor, în chip neașteptat pentru sine și pentru ceilalți, a descoperit America (atunci nu s-a dat atenție acestui lucru).

În anul 1609, biserica a fost distrusă de polonezi. Cimitirul a intrat în paragină și pe locul lui a crescut o pădure de pini. Cu cei ce culegeau ciuperci intrau în vorbă năluci. În anul 1817 cumpără pădurea, pentru a produce cherestea, negustorul Kozlov. După doi ani, pe locul eliberat se construiește un spital pentru săraci. Exact după o sută de ani, în clădirea spitalului intră CEKA¹ districtuală. În concordanță cu destinația inițială a terenului, instituția organizează pe el înmormântări în masă. În anul 1942, pilotul neamț Heinrich von Einsiedel, nimerind cu precizie, șterge clădirea de pe fața pământului. În anul 1947, terenul este reamenajat ca poligon militar și este alocat brigăzii a 7-a „K.E. Vorosilov“, decorată cu ordinul „Steagul Roșu“. Din anul 1991, pământul aparține gospodăriei legumicole „Nopti albe“. Odată cu cartofii, membrii gospodăriei scot numeroase oase și proiectile, dar nu se grăbesc să se plângă consiliului local. Ei știu că, oricum, nimeni nu le va pune la dispoziție alt teren.

1. Comisia extraordinară pe întreaga Rusie pentru combaterea contrarevoluției și a sabotajului, înființată în 1917 de Lenin.

Păi, pe pământul ăsta ne-a fost dat nouă să trăim, spun ei.

Această previziune amănunțită i-a indicat lui Hristofor faptul că, atât cât va trăi el, pământul va rămâne neatins, iar casa aleasă de el va rămâne întreagă cincizeci și patru de ani. Hristofor a înțeles că, pentru o țară cu o istorie furtunoasă, cincizeci și patru de ani nu înseamnă puțin.

Casa aceasta avea cinci pereți: pe lângă cei patru pereți exteriori, izba mai avea un al cincilea, interior. Despărțind izba, el forma două odăi: una caldă (cu cuptor) și una rece.

După ce a intrat în casă, Hristofor s-a uitat cu băgare de seamă dacă nu sunt goluri între bârne și a întins din nou pe ferestre bășica de bou. A luat boabe de fasole și boabe de ienupăr și le-a amestecat cu așchii de ienupăr și cu tămâie. A adăugat frunze de stejar și frunze de rută. Le-a pisat mărunt, le-a pus pe jar și timp de o zi s-a ocupat cu afumatul.

Hristofor știa că molima, cu timpul, iese singură din izbe, dar nu a socotit de prisos această măsură de prevedere. Se temea pentru ai săi, care puteau să vină ca să-l vadă. Se temea și pentru cei pe care îi trata, fiindcă veneau la el tot timpul. Hristofor era tămăduitor cu ierburi, și veneau la el tot felul de oameni.

Veneau cei chinuți de tuse. Le dădea grâu măcinat și făină de orz, pe care le amesteca cu miere. Uneori le dădea alac fiert, fiindcă alacul scoate umezeala din plămâni. După cum era felul tusei, putea să dea supă de mazăre sau apă în care fierse nap turcesc. Hristofor deosebea tusea după cum suna. Dacă tusea era spartă și nu se arăta clar, Hristofor își lipea urechea de pieptul bolnavului și îi asculta îndelung respirația.

Veneau ca să scape de negi. Acestora, Hristofor le porungea să își pună pe negi ceapă sfărâmată cu sare. Sau să îi ungă cu găinaț de vrabie frecat cu salivă. Dar cel mai bun remediu i se păreau a fi semințele de albăstrele, pisate și presărate pe negi. Semințele de albăstrele trăgeau rădăcina din negi și ei nu mai creșteau în locul cu pricina.

Ajuta Hristofor și în cele ale patului. Pe cei care veneau pentru asta îi cunoștea imediat – după cum intrau și șovăiau în prag. Privirea lor tragică și vinovată îi stârnea lui Hristofor răsul, dar el nu lăsa să se vadă. Trecând direct la subiect, tămăduitorul cu

ierburi îi îndemna pe oaspeți să-și dea jos pantalonii, și oaspeții se supuneau fără să crâcnească. Uneori îi trimitea să se spele în încăperea de-alături, sfătuindu-i să dea mare atenție prepuțului. El era convins că regulile de igienă personală trebuie respectate și în Evul Mediu. Îl irita să audă cum apa din căuș curge întrețaiat în hârdăul de lemn.

Ce zici de aista, însemna el mânios pe o bucată de coajă de mesteacăn. Și cum i-or lăsa femeile la ele pe așa unii? Te-apucă groaza.

Dacă membrul de taină nu avea vătămări evidente, Hristofor întreba despre problemă cu de-amănuntul. Nu se temeau să îi spună, fiindcă știau: el nu era guraliv. În lipsa erecției, Hristofor sfătuia să se adauge în mâncare anason și migdale, care sunt scumpe, ori un sirop ieftin de izmă, lucruri care sporesc sperma și îmboldesc gândurile de pat. Același efect era atribuit ierbii cu ciudatul nume de *seu de corb*, precum și grâului obișnuit. Mai exista, în fine, și *iarba las*, care avea două rădăcini: una albă și una neagră. Cea albă făcea să apară erecția, cea neagră – să dispară. Neajunsul acestui remediu era acela că rădăcina albă trebuia ținută la momentul cu pricina în gură, lucru pe care nu erau dispuși chiar toți să-l facă.

Dacă toate acestea nu sporeau sperma și nu stimulau gândurile de pat, tămăduitorul trecea de la lumea vegetală la cea animală. Celor lipsiți de potență li se recomanda să mănânce rață sau rinichi de cocoș. În cazurile critice, Hristofor dispunea să se procure ouă de vulpe, să fie sfărâmate în supă și să se bea cu vin. Cei cărora acest lucru le era peste puteri, le recomanda să sugă ouă obișnuite de găină, luate cu ceapă și cu nap.

Mai degrabă decât să creadă în ierburi, Hristofor credea în faptul că prin fiecare iarbă vine ajutorul Domnului pentru un anumit lucru. La fel vine acest ajutor și prin oameni. Și unii și alții sunt numai instrumente. De ce de fiecare dintre ierburile știute de el erau legate calități strict determinate, el nu se întreba, socotind întrebarea de prisos. Hristofor înțelegea Cine făcuse legătura aceasta, și pentru el era de-ajuns că știa de ea.

Ajutorul dat de Hristofor celor apropiați nu se mărginea la medicină. El era convins că influența tainică a ierburilor se răs-

pândește asupra tuturor domeniilor vieții omenești. Știa că iarba *susai* cu rădăcină deschisă la culoare, ca ceara, aduce reușită. Le-o dădea celor care se ocupau cu negoțul, pentru ca, oriunde mergeau, să fie primiți cu cinste și să li se ducă faima.

Doară să nu întreceți măsura fudulindu-vă, îi prevenea Hristofor. Că mândria e rădăcina tuturor păcatelor.

Iarba *susai* le-o dădea doar celor de care era absolut sigur.

Cel mai mult ținea Hristofor la o iarbă roșie, cu un acuzor, *roua cerului*. O avea întotdeauna la el. Știa că, oricând se apucă de o treabă, e bine să o aibă în sân. Să o ia, de pildă, la judecată, ca să nu fie osândit. Ori să șadă cu ea la ospăț, de frica vreunui eretic care pândește pe oricine s-a înmuiat.

Pe eretici Hristofor nu-i avea la inimă. Îi dădea în vileag cu iarba numită *capul lui Adam*. Adunând această iarbă prin smârcuri, își făcea semnul crucii spunând: îndură-te de mine, Doamne. Pe urmă, după ce ducea iarba la sfânt, Hristofor îl ruga pe preot să o pună pe altar și să o țină acolo patruzeci de zile. Luând-o cu el după ce se scurgeau patruzeci de zile, putea ghici fără greș, chiar și în mulțime, un eretic ori un diavol.

Soților geloși Hristofor le recomanda *lintiță* – nu lintița aceea care înămolește bălțile, ci iarba albastră târătoare pe pământ. Se pune la căpătâiul femeii: adormind, ea spune singură tot despre ea. Bune și rele. Mai era o cale să o faci să vorbească: inima de bufniță. Ea trebuia pusă la inima femeii adormite. Dar puțini se încumetau să facă asta: era înfricoșător.

El, Hristofor, nu avea nevoie de astfel de mijloace, fiindcă nevasta îi murise cu treizeci de ani în urmă. Îi prinsese o furtună la marginea unei păduri în timp ce umblau după ierburi, o lovea un trăsnet. Hristofor stătea și nu credea că soața lui e moartă, acum o clipă era vie. O scuturase de umeri, apa din părul ei ud îi șiroia pe mâini. Îi frecase obraji. Buzele ei se mișcau fără un sunet sub degetele lui. Ochii larg deschiși se uitau la vârfurile pinilor. El se ruga de ea să se ridice și să se întoarcă acasă. Ea tăcea. Și nimic nu putuse să o facă să vorbească.

În ziua când s-a mutat în locul cel nou, Hristofor a luat o bucată de coajă de stejar, nici prea mare, nici prea mică, și a scris: La urma urmelor, ei sunt deja oameni în toată firea. La urma

urmelor, copilul lor a împlinit deja un an. Socot că fără mine o să le fie mai bine. După ce a stat puțin pe gânduri, Hristofor a adăugat: Iar mai întâi de toate, asta a fost sfatul starețului.

F

Când Arseni a împlinit doi ani, au început să-l ducă pe la Hristofor. Uneori, după ce prânzeau, ei plecau împreună cu copilul. Dar de cele mai multe ori îl lăsau pe Arseni pentru câteva zile. Lui îi plăcea să stea la bunicul. Aceste vizite au fost prima amintire a lui Arseni. Și au fost și ultimul lucru pe care avea să îl uite.

În izba bunicului, lui Arseni îi plăcea mirosul. Avea în el mirosmele puzderiei de ierburi care se uscau sub tavan, era un miros care nu se mai afla niciunde. Îi plăceau și penele de păun pe care i le adusese lui Hristofor un pelerin și care erau prinse de perete în formă de evantai. Când se afla la Hristofor, băiatul se simțea cumva sub observație.

Îi mai plăcea icoana Sfântului Mucenic Hristofor, care atârna sub icoana Mântuitorului. În șirul severelor icoane rusești, ea arăta ciudat: Sfântul Hristofor avea cap de câine. Copilul se uita cu ceasurile la icoană, și prin chipul impresionant al chinocefalului se iveau încet-încet trăsăturile bunicului. Sprâncenele zburlete. Cutele care porneau de la nas. Barba crescută de sub ochi. Petrecând mai tot timpul în pădure, bunicul era tot mai bucuros să se dizolve în natură. Începuse să semene cu câinii și cu urșii. Cu ierburile și cu buturugile. Și vorbea cu un glas lemnos, scârțâit.

Uneori, Hristofor lua icoana de pe perete și i-o dădea lui Arseni să o sărute. Copilul îl săruta gânditor pe Sfântul Hristofor pe capul mișos și atingea culorile stinse cu buricele degetelor. Bunicul Hristofor urmărea cum curenții tainici ai icoanei curg în mâinile lui Arseni. Odată a făcut următoarea însemnare: copilul are o putere de concentrare deosebită. Viitorul lui îmi pare important, dar îl întrezăresc cu greu.

De la vârsta de patru ani, băiatul a început să fie introdus de Hristofor în tainele ierburilor. De dimineață până seara colindau

pădurile și culegeau ierburi de tot felul. Prin râpe căutau rușcuța de primăvară. Hristofor îi arăta lui Arseni frunzulițele ei ascuțite. Rușcuța de primăvară ajuta la hernie și la fierbințeală. Pentru fierbințeală, la iarba asta se adăugau cuișoare, și atunci bolnavului începea să îi curgă sudoarea șiroaie. Dacă sudoarea era păsoasă și ieșea din ea un miros urât, trebuia (uitându-se la Arseni, Hristofor s-a poticnit) să te pregătești de moarte. Privirea necopilărească a copilului l-a făcut să nu se simtă în largul lui.

Ce înseamnă moarte, a întrebat Arseni.

Moarte e când nu se mișcă și tac.

A, așa? Arseni s-a culcat pe mușchi și s-a uitat fără să clipească la Hristofor.

Ridicându-l pe băiat, Hristofor și-a spus în gând: soția mea, bunica lui, tot așa a stat atunci, de-asta m-am speriat așa de rău acum.

Nu trebuie să-ți fie frică, a strigat băiatul, că sunt iarăși viu.

Într-una dintre plimbări, Arseni l-a întrebat pe Hristofor unde se află bunica lui acum.

În cer, a răspuns Hristofor.

În ziua aceea, Arseni a hotărât să zboare până la cer. Cerul îl atrăgea de mult și, auzind că se află acolo bunica pe care nu o văzuse, această atracție a devenit de nebiruit. Aici îl puteau ajuta numai penele de păun, o pasăre – asta e sigur – din rai.

La întoarcerea acasă, Arseni a luat din pridvor o sfoară, a scos de pe perete penele de păun și, cu o scară, s-a cățărat pe acoperiș. Împărțind penele în două părți egale, și le-a legat bine de mâini. Prima dată, Arseni nu s-a pregătit mult pentru cer. Voia doar să tragă în piept aerul lui azuriu și, dacă avea să izbutească, să o vadă în sfârșit pe bunica lui. Și, poate, cu această ocazie să-i transmită un salut din partea lui Hristofor. Spunându-și în mintea lui că se poate întoarce taman bine la cina pe care tocmai o pregătea bunicul, Arseni s-a apropiat de marginea acoperișului, a dat din aripi și a făcut un pas înainte.

Zborul a fost ca vântul, dar nu a durat mult. În piciorul drept, primul care a atins pământul, Arseni a simțit o durere pătrunzătoare. Nu s-a putut ridica, și zăcea tăcut, acoperindu-și picioarele

cu aripile. Penele de păun rupte și scuturate pe pământ au fost zărite de Hristofor când a ieșit să îl cheme pe băiat la cină. I-a pipăit piciorul și a înțeles că era o fractură. Pentru ca osul să se refacă mai repede, a pus pe locul vătămat o prișniță cu mazăre pisată. Pentru ca piciorul să stea liniștit, i-a legat o scândurică. Pentru a-i întări lui Arseni nu numai carnea, ci și spiritul, l-a dus la mânăstire.

Știi că te pregătești de cer, a spus din pragul chiliei starețul Nikandru. Dar modul cum procedezi îl socot, să mă ierți, exotic. Când o fi vremea, o să-ți povestesc cum se face asta.

De îndată ce Arseni a putut să calce cu piciorul, au reînceput să culeagă ierburi. La început au mers numai prin pădurea de pe-aproape, dar cu fiecare zi, pe măsură ce Arseni prindea putere, mergeau tot mai departe. De-a lungul râurilor și pâraurilor adunau floarea rusalcelor – flori roșii-galbene cu frunze albe – împotriva otrăvii. Tot acolo, pe lângă râuri, găseau planta *baclan*. Hristofor învățase să o recunoască după floarea galbenă, frunzele rotunde și rădăcina ei albă. Iarba asta era bună de leac pentru vaci și cai. La marginea pădurii culegeau *didițel*, care creștea doar primăvara. Trebuia rupt în zilele de nouă, douăzeci și două și douăzeci și trei aprilie. Când se ridica o izbă, se puneă didițel sub cea dintâi bârnă. Și mai mergeau după *savă*. Atunci Hristofor era cu mare băgare de seamă, fiindcă atunci când dădeai de ea exista pericolul să ți se tulbure mintea. Dar (și Hristofor se așeza pe vine în fața copilului) dacă pui iarba asta pe urma hoțului, ți se întoarce ce ți s-a furat. Punea iarba într-un coșuleț de nuiete și o acoperea cu brusture. În drum spre casă culegeau de fiecare dată iarba fermecată, care alungă șerpia.

Pune o semincioară din asta în gură și apa se dă la o parte, a spus odată Hristofor.

Se dă la o parte? a întrebat serios Arseni.

Cu o rugăciune – se dă la o parte. Hristofor a simțit o stânjeneală. Rugăciunea e totul.

Atunci la ce mai trebuie semincioara? Băiatul a ridicat capul și a văzut că Hristofor zâmbea.

Așa e datina. Treaba mea e să-ți spun.

Culegând ierburi, au văzut odată un lup. Lupul stătea la câțiva pași de ei și se uita în ochii lor. Limba îi atârna din gură și tremura de des ce respira. Lupului îi era cald.

Să nu ne mișcăm, a spus Hristofor, și o să plece. Mare Muce-nic Gheorghe, ajută-ne.

Ba n-o să plece, s-a împotrivit Arseni. Doar a venit ca să fie cu noi.

Băiatul s-a apropiat de lup și l-a luat de grumaz. Lupul s-a lăsat la pământ. De după labelle din spate îi apărea vârful cozii. Hristofor s-a sprijinit de un pin și s-a uitat cu luare-aminte la Arseni. Când au luat-o spre casă, lupul s-a dus după ei. Tot cu limba atârându-i, ca un steguleț roșu. La marginea satului, lupul s-a oprit.

De atunci au tot întâlnit lupul în pădure. Când mâncau, lupul se așeza lângă ei. Hristofor îi arunca bucăți de pâine, și lupul, clănțănind din dinți, le prindea din zbor. Se tolănea pe iarbă și se uita gânditor drept înainte. Când bunicul și nepotul se întorceau, lupul îi însoțea chiar până acasă. Uneori rămânea noaptea în curte, și dimineața plecau toți trei după ierburi.

Când Arseni obosea, Hristofor îl lua în spate, pus în desaga din pânză de in. După o clipă îi simțea obrazul lipit de ceafa lui și înțelegea că băiatul doarme. Hristofor pășea încet pe mușchiul cald al verii. Cu mâna în care nu avea coșul, îndrepta băierele pe umeri și alunga muștele din preajma băiatului adormit.

Acasă, Hristofor scotea din părul lui Arseni scaieții, uneori îl spăla pe cap cu leșie. Leșia o făcea din frunze de arțar și din plan-ta albă *Enoh*, pe care o adunau amândoi prin locurile înalte. De la leșie, părul auriu al lui Arseni se făcea moale ca mătasea. În razele soarelui devenea luminos. Hristofor îi împletea în el frun-zulițe de angelică, ca să-l iubească oamenii. Dar observa că oa-menii îl iubeau oricum.

Apariția copilului răspândea o stare de spirit mai bună. Asta simțiseră toți locuitorii satului Rukina. Când îl luau pe Arseni de mână, nu mai voiau să îi dea drumul. Când îl sărutau pe păr, li se părea că au dat de un izvor. Era în Arseni ceva care parcă le ușura viața nicidecum simplă. Și îi erau recunoscători.

Noaptea, Hristofor îi povestea copilului despre Solomon și Kitovras¹. Povestea asta o știau amândoi pe dinafară, dar totul se petrecea ca și cum ar fi fost pentru prima dată, întotdeauna.

Când Kitovras a fost dus la Solomon, el a văzut un om care își cumpărase încălțări. Omul a vrut să știe dacă încălțărilor acelea îl vor ține șapte ani, și Kitovras a râs. Mergând mai departe, Kitovras a văzut o nuntă și l-a podidit plânsul. Și l-a întrebat Solomon pe Kitovras de ce a râs.

Că îl văzui pe omul acel, a spus Kitovras, că nu are să apuce șapte zile.

Și l-a întrebat Solomon pe Kitovras de ce a plâns.

Plânsei, a spus Kitovras, că mirele acel nu are să apuce treizeci de zile.

Într-un rând, băiatul a spus:

Eu nu înțeleg de ce a râs Kitovras. Fiindcă știa că omul acela o să învie?

Nu știu. Nu sunt sigur.

Hristofor simțea și el că ar fi fost mai bine ca Kitovras să nu fi râs.

Pentru ca Arseni să adoarmă mai ușor, Hristofor îi pune sub pernă *răchitan*. Și Arseni adormea ușor. Și visele lui erau liniștite.

A

La scurt timp după ce Arseni a făcut de două ori șapte ani, tatăl lui l-a dus la Hristofor.

În sat e îngrijorare mare, a spus tatăl, oamenii se așteaptă să dea ciurma. Las' să fie aici băiatul, departe de toate.

Da' fii și tu, l-a îndemnat Hristofor, și femeia ta.

Io, tătâne, am de strâns grâul, că de unde grâne la iarnă? Și doar a ridicat din umeri.

Hristofor pisă niște pucioasă fierbinte și i-o dădu la el, s-o ia cu gălbenuș de ou și să bea zeamă de măceș. Îi porunci să nu

1. Legendă biblică apocrifă, apărută în Rusia în Evul Mediu.

deschidă fereștile, iar dimineața și seara să aprindă în curte un foc cu lemne de stejar. Când or începe cărbunii să mocnească, să arunce pe ei pelin, ienupăr și rută. Atâta. Asta e tot ce poți să faci. Hristofor a oftat. Păzește-te de năpasta ceasta, fiule.

Uitându-se cum mergea taică-său spre căruță, Arseni începu să plângă. Mergea ca omul mic de statură, cu pas săltat. S-a așezat doar pe-o parte și și-a aruncat picioarele pe fânul din căruță. A apucat hăturile și a plescăit la cal. Calul a fornăit, a smucit capul, s-a clintit puțin. Pe pământul bătătorit, copita a sunat sec. Tatăl se leagănă ușor. Se întoarce, face cu mâna. Se transformă într-un punct. Dispare.

Ce ți-e de plângerii, îl întreabă Hristofor pe băiat.

Văd pe el semnul morții, răspunse băiatul.

Arseni a plâns șapte zile și șapte nopți. Hristofor tăcea, fiindcă știa că băiatul avea dreptate. Văzuse și el semnul. Și mai știa că aici ierburile și cuvintele lui erau neputincioase.

La amiaza celei de a opta zi, Hristofor l-a luat pe băiat de mână și s-a dus cu el în sat, la Rukina. Era o zi senină. Mergeau fără să calce ierburile și fără să ridice praful. Parcă în vârful picioarelor. Parcă intrând în odaia cu mortul. Pe drumul spre satul Rukina, Hristofor a scos din buzunar o rădăcină de angelică muțată în oțet de vin și a rupt-o în două jumătăți. O jumătate a păstrat-o și o jumătate i-a dat-o lui Arseni.

Uite, ține-o în gură. E cu noi puterea lui Dumnezeu.

Așezarea i-a întâmpinat cu lătratul câinilor și mugetul vacilor. Hristofor cunoștea bine sunetele astea, nu le-ar fi putut lua drept nimic altceva. Era muzica ciumei. Bunicul și nepotul mergeau încet pe uliță, dar numai câinii li se repezeau în întâmpinare din lanțurile lor. Oamenii nu erau. Când s-au apropiat de casa lui Arseni, Hristofor a spus:

Nu merge mai departe. Aici bântuie moartea.

Băiatul a încuviințat din cap, fiindcă văzuse aripa ei. Au pândit casa. Aerul încins tremura deasupra coamei acoperișului.

Hristofor s-a închinat și a intrat în curte. Lângă gard stăteau snopii de grâu netreierat. Ușa izbei era deschisă. Sub soarele de august, dreptunghiul acela căscat arăta a rău. Din toate culorile zilei luase în el doar negrul. Tot negrul cu puțință, și frigul.

Nimerind acolo, cum să mai rămâi printre cei vii? Clătinându-se, Hristofor făcu un pas spre ușă.

Stai pe loc, a răsunat din întuneric.

Glasul acela i l-a amintit pe cel al fiului său. Dar i l-a amintit numai. Ca și cum altcineva, nu fiul său, folosise acest glas. Hristofor nu s-a încrezut în el și a mai făcut un pas spre ușă.

Stai pe loc că te omor.

În întuneric s-a auzit o bubuitură și, ca și cum i-ar fi căzut cuiva din mână, de ușorul ușii s-a lovit un ciocan.

Lasă-mă să vă văd, a spus Hristofor cu o voce răgușită.

I se tăiase răsuflarea.

Suntem deja morți, a spus glasul. Și străini pentru cei vii. Nu intra, ca Arseni să rămână în viață.

Hristofor s-a oprit. A auzit cum îi pulsa pe tâmplă o venă și a înțeles că fiul lui spune adevărul.

Apă, a gemut din întuneric mama.

Mamă, a strigat Arseni și s-a repezit în izbă.

A luat apă din căldare și i-a dat mamei căzute de pe laviță să bea. A sărutat-o pe fața ca de tablă, dar ea parcă dormea și n-a putut deschide ochii. A încercat să o ia de pe podea și palmele lui au simțit ganglionii inflamați de la subsuorii ei.

Copile, nu mai pot să mă trezesc...

Brațul tatălui l-a apucat pe Arseni și l-a zvârlit spre prag. Din prag l-a și tras Hristofor. Arseni striga cum nu mai strigase niciodată, dar nu îl auzea nimeni în sat. Când s-a lăsat liniștea, a văzut în prag trupul mort al tatălui.

De-atunci, Arseni a rămas la Hristofor.

Băiatul este cu siguranță dăruit, a însemnat odată Hristofor. Prinde totul din zbor. L-am învățat cum e cu ierburile și asta o să-i asigure hrana în viață. O să-i trec multe alte cunoștințe, ca să-și lărgească universul. Să afle în ce fel a fost făcută lumea.

Într-o noapte înstelată de octombrie, Hristofor l-a dus pe băiat într-o luncă și i-a arătat cum se întâlnesc țăriile – cerul și pământul:

La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul. De-aceia le-a făcut, ca să nu creadă oamenii că Is fără de început cerul și pământul. Și a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric. Și lumina a numit-o Dumnezeu ziua, iar întunericul l-a numit noapte.

Iarba se freca mângâioasă de picioarele lor, iar deasupra capetelor zburau meteoriți. Ceafa lui Arseni simțea mâna caldă a lui Hristofor.

Și a făcut Dumnezeu soarele ca să lumineze ziua, iar luna și stelele ca să lumineze noaptea.

Sunt mari astrele? a întrebat băiatul.

Da, în general... Hristofor și-a încrețit fruntea. Circumferința Lunii are o sută douăzeci de mii de faze, iar circumferința Soarelui – aproximativ, firește, trei milioane de faze. Ele doar par mici, dar adevăratele lor dimensiuni sunt greu chiar și de imaginat. Suie pe un munte înalt și privește câmpul. Turma ce paște acolo nu se arată vederii tale ca niște furnici? Așa-i și cu astrele.

După aceea, câteva zile vorbiră despre aștri și prevestiri. Hristofor îi povesti băiatului despre soarele dublu, pe care îl văzuse nu numai o dată în viață: apariția lui la răsărit sau la apus înseamnă ploaie mare și vânt. Uneori soarele le pare oamenilor însângerat, dar asta se întâmplă din pricina aburilor cețoși și arată că umiditatea este mare. Dar alteori razele soarelui seamănă cu părul (Hristofor mângâie părul lui Arseni), iar norii parcă ard, și asta e semn de vânt și de frig. Dacă însă razele se încovoie ușor spre soare, iar norii la asfințit se înnegresc – asta înseamnă timp rău. Când la asfințit soarele e curat, e semn de timp liniștit și senin. Timp senin înseamnă și când e lună trei zile, dacă e curată și subțire. Dacă e subțire, dar ca de foc, e semn de vânt puternic, iar când amândouă cornurile sunt egale și cornul nordic e curat, e semn că se potolesc vânturile din apus. Dacă se întunecă luna plină, așteaptă-te la ploi, dacă se subțiază din amândouă părțile – la vânt, coroană în jurul lunii e semn de nenorocire, iar coroană care se întunecă – de mare nenorocire.

De vreme ce băiatul e vădit interesat de lucrurile astea, de ce să nu-i spun despre ele, s-a întrebat Hristofor. Odată au ajuns pe malul unui lac, și Hristofor a spus:

A poruncit Dumnezeu ca râurile să facă pește care să înoate în adânc, și păsări care să zboare în tăria cerului. Și unele și altele au fost făcute să plutească în stihiiile lor. A mai poruncit Dumnezeu ca pământul să facă suflet viu – patrupelele. Până la căderea în păcat, jivinele le-au fost supuse lui Adam și Evei. Se poate spune că iubeau oamenii. Dar acum – doar în cazuri rare, parcă s-a stricat tot.

Hristofor bătu ușurel pe grumaz lupul care se ținea temător după ei.

Și dacă stai să te gândești, păsările, peștii și jivinele seamănă în multe privințe cu oamenii. În asta constă, vezi tu, unitatea noastră absolută. Noi învățăm unul de la altul. Puiul de leu, Arseni, întotdeauna, e născut de leoaică mort, dar în cea de-a treia zi vine leul și îi insufflă viață. Asta ne amintește nouă că și pruncul omului, până să fie botezat, e mort pentru veșnicie, dar odată ce este botezat se însuflețește. Dar există și un pește miriapod. De ce culoare e piatra pe lângă care înoată, de culoarea aceea se face și el: de e albă – alb, de e verde – verde. Așa sunt, copile, și unii oameni: cu creștinii sunt creștini, cu cei necredincioși sunt necredincioși. Mai există și o pasăre, phoenix, care nu are nici soț, nici copii. Ea nu mănâncă nimic, dar zboară printre cedrii libanezi și își umple aripile de mireasma lor. Când îmbătrânește, zboară în înalt și se aprinde de la focul ceresc. Și când coboară, își aprinde cuibul și arde și ea, și în cenușa cuibului ei se naște un viermișor, din care cu timpul crește iar pasărea phoenix. Tot așa, Arseni, cei ce primesc chinul pentru Hristos renasc în toată slava pentru Împărăția Cerească. Și mai e, în fine, pasărea caladrius, albă toată. Iar cel ce cade bolnav are de aflat de la pasărea caladrius a lui de-o să trăiască ori o să moară. Și dacă e să moară, caladrius a lui își întoarce fața, dar de-i e dat să trăiască, pasărea, veselindu-se, zboară afară, spre soare – și toți au a înțelege că ea a luat boala celui bolnav și a spulberat-o în văzduh. Așa și Domnul nostru Iisus Hristos, urcând pe lemnul crucii a vărsat pentru noi sângele Lui preacurat pentru vindecarea de păcat.

Și de unde putem să luăm noi pasărea asta, a întrebat băiatul.

Fii chiar tu pasărea asta, Arseni. Doar tu chiar zbori puținel.

Băiatul a încuviințat dus pe gânduri, și seriozitatea lui l-a scut pe Hristofor să nu se simtă în largul lui.

Ultimele frunze de pe mal au fost suflate în apa neagră a lacului. Frunzele se rostogoleau la grămadă pe iarba maronie, apoi tremurau pe lacul vălurit. Pluteau tot mai departe. Chiar lângă apă se vedeau urme de la cizmele pescarilor. Urmele erau pline de apă și păreau veșnice. Lăsate o dată pentru totdeauna. Și în ele pluteau frunze. Barca pescarilor se legăna nu departe de mal. Cu mâinile înroșite de frig, oamenii trăgeau năvodul. Frunțile și bărbile le erau ude de sudoare. Mâncile le erau grele de apă. În năvod se zbătea un pește de mărime mijlocie. Lucind în soarele palid de toamnă, împrășca barca cu stropi. Pescarii erau mulțumiți de ce prinseseră și strigau tare între ei. Arseni nu le înțelegea cuvintele. Nu putea să repete nici un cuvânt de-al lor, deși le auzea clar. Lepădându-și învelișul înțelesului, cuvintele se prefăceau fără grabă în sunete și se topeau în văzduh. Cerul era fără culoare, fiindcă își dăduse deja toate culorile verii. Mirosea a fum de cuptor.

Arseni se bucură la gândul că, ducându-se acasă, vor încinge cuptorul și vor simți desfătarea fără seamăn a toamnei. De încălzit se încălzeau ca toți cei din jur, la negru, adică cu tot fumul înăuntru. După aceea, pereții izbei erau calzi. Bărnela groasă păstrau mult căldura. Și mai mult o ținea cuptorul de pământ. Pietrele așezate lângă peretele din fund al cuptorului se încingeau până la roșu. Fumul se ridica sub tavanul înalt și ieșea gânditor prin burlanul de deasupra ușii. Fumul i se părea lui Arseni o fință vie. Lipsa lui de grabă era liniștitoare. Fumul trăia în partea de sus, neagră de funingine, a izbei. Partea de jos era orânduită frumos și luminoasă. Cele două părți ale izbei, de sus și de jos, erau despărțite prin *polavociniki* – niște scânduri late pe care cădea de sus funinginea. Dacă treaba era făcută cum trebuie, fumul nu cobora sub ele.

Încălzitul cuptorului intra în sarcina lui Arseni. Aducea de la magazia de lemne scurtături de mestecăn și le pune în cuptor, ca o căsuță. Între ele îndesa vreascuri. Focul îl aprindea cu tăciuni. Îi scotea din niște lăcașuri anume din vatra cuptorului, numite *ocelki*, în care tăciunii pentru aprins focul se păstrau sub